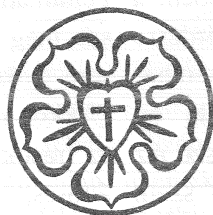

OROSHÁZI

HARANGSZÓ

1996. augusztus 20.

III. évfolyam 3. szám

INGYENES

„Szent István az ember”

Ezzel a címmel jelent meg a sok évtizede külföldön élő Jákli István kitűnő könyve államalapító királyunkról, s ezen a nyáron ez volt az egyik legnagyobb könyvélményem. Régen volt annyira aktuális Szent István alakja és mindaz, amit képviselt, mint éppen a mai magyar valóságban. Amikor a kezdet és a vég összehajolni látszanak, az időszerű kérdések is megdöbbenően hasonlóak, csak éppen mindennek ellenkező az előjele, s ezért minden számítási alapláncolat egészen más eredményt adhat, mint kívánatos lenne. Igaz, minden kezdet egyben vég is, s minden vég jelenthet vadonatúj kezdetet. De jelent-e?

Teljesen másnak feltűnő európai és hazai korunk sok mindenben hasonlít az EZER évvel ezelőtti helyzethez. Ezer évvel ezelőtt is jelentősen átrajzolódott Európa térképe, új kisebb-nagyobb hatalmak jöttek létre, köztük Magyarország is. Ezer évvel ezelőtt is kérdés volt a magyarság megmaradása, azaz a drámai „lenni vagy nem lenni” kérdése. Ezer évvel ezelőtt is kérdéses volt, hogy kereszténység vagy pogányság.

A térkép ma is átrajzolódott, hajdani (60-as évek) gimnazista koromban használt térképemnek már csak történelmi értéke van, a mai Európában nem igazít el. Öröknek hazudott és sok millió embert elemésztő, hazug birodalmak buktak meg kegyetlenül véres századunkban, igazolva ideológiáik létjogosulatlanságát. Áldozatok ezer évvel ezelőtt is voltak. Áldozatai István királynak is voltak, csak ő éppen hazát épített és nem házat.

Mert a legnagyobb kérdések egyike akkor is a magyarság megmaradása volt, de úgy, hogy az előtte álló, sok küzdelmet rejtő ezer esztendőben megmaradjon, sőt nemcsak, hogy megmaradjon, hanem gyarapodjon. Amikor ezredfordulónkon most enerváltan újra a jövődönék rugaszkodnánk, riasztó a kérdés hogy van-e ezer esztendőnk, s fogunk-e

valamikor gyarapodni, hiszen évről évre drámaian fogyunk, s eltolódik népességünk összetétele és léte a semmi felé. Vállrandító magyar(?) polgár közömbösen megy saját és nemzete sírja felé.

Ezer évvel ezelőtt is az volt a kérdés, hogy pogányság vagy kereszténység? **Szellemi vaknak kell lenni, ha nem látjuk, nem a pogányság mentette meg a hajdani Magyarországot! „István világosan látta, hogy az isteni törvények mint örök érvényű erkölcsi értékek az emberi együttélés normái”, s végzetes következmények nélkül nem lehet azokat felrúgni.** Mert nem a túlvilági büntetés rettenete nehezedik ránk, hanem minden bűnben eleve benne van a büntetés. Kiborult, kisiklott, kiüresedett, tartalmatlanná vált, megkeseredett, orális szint alá süllyedt életek nemcsak idegrovosi szinten mutatják a súlyos gondot.

A millicentenáriumi esztendejében megemlékeznünk Szent Istvánról nem csupán illendőség, de egész nemzetünk és minden, hazát szerető polgárának létérdeke a 24. órában.

Jákli István könyvéből megtudhatunk sokmindent: István király lángész volt, „aki törvényt alkotott, mely ma is törvény. Intelmeket adott fiának, melyek ma is intelmek a kései fiaknak.” Mi volt a szellemi lényege? Keresztényi elkötelezettség, tiszta élet, emberség, magyarságtudat, európaiság.

Ezer évvel ezelőtt sem a pogányság mentette meg Magyarországot! Egy nemzet, amelynek nemzeti imája is a Szent István-i örökséget hordozza, bizonyára elkezd egyszer eszmélni, és csak szépirodalmi fordulat lesz Vörösmarty versének riasztó részlete a sírba süllyedő nemzetről. **Eszmélni! De mikor?**

Ribár János

Hiszem, ha látom! Hiszem, ha hallom!

„A hit tehát hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által.” Róm.10,17

Mi lehet a rosszabb egy ember életében: a sükettség vagy a vakság? Erre a kérdésre valójában csak egy süket és egy vak ember párbeszéde adhatja az Istennek hála ép hallású és látású emberek számára választ. Az egészséges ember úgy véli, hogy a szem fontosabb érzékszervünk, hiszen az élet jóval szélesebb spektrumát képes átlátni; míg a fül csak behallgat világunkba. Persze talán magunk is ismerünk olyanokat, akik vak létükre tisztábban és főként mélyebben látnak, mint az ép szeműek. Általában mégis úgy gondoljuk, hogy nagyobb csapás a vakság, mint a sükettség.

A Szentírást valamelyest is figyelemmel forgató embernek feltűnik, hogy Istennél rendre máshogy, olykor fordítva „működnek” a dolgok, mint nálunk, embereknél. Példa van erre bőszéggel, gondolhatunk arra, hogy Isten órája mennyire másként jár, mint a miénk, de gondolhatunk és gondoljunk is arra, akibe hitünk kapaszkodik: az Úr Jézus Krisztusra, akinek halála nem vereség, amint a látszat mutatta, hanem A GYŐZELEM.

Itt az ideje azonban, hogy e bevezető elmélkedés után rólunk, rólad és rólam legyen szó, mert ahol Istenről beszélünk, ott egyúttal rólunk is szó van. Tua res agitur - a te ügyedről van szó! Mert az igazán fontos dologban, az egyedül fontos kérdésben, örök életed kérdésében el kell felejteni a közmondást: „Hiszem, ha látom!” Valójában így helyesbítendő: „Hiszem, ha hallom!” Azt gondolhatnánk, hogy milyen könnyű volt a tanítványoknak, hiszen szemtanúi voltak Jézus kereszthalálának, sőt a húsvéti üres sírnak is. Mégis - milyen meglepő - az evangélium Lukács interpretálásában arról tudósít, hogy mikor megjelent köztük a

Feltámadott, nem tudták mire vélni a dolgot, sőt még Jézus sebeinek látása és tapintása sem győzte meg őket! Mi hozta az áttörést? „Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat és így SZÓLT nekik: ...” A nagy áttörés, az élő hitre jutás akkor és ott ugyanúgy lehetett valóság, amint az ma is történhet és történik is! Mert nem a torinói lepel, nem a látványos karizmatikus jelenségek - gyógyulások, nyelveken szólás, hanyatt vágódások - teremtik a hitet. Mert a hit ma sem látásból, hanem hallásból van, az emberi értékrendben a szem mögé sorolt érzékszerven keresztül. Az emberi szó hiperinflációjának korában sem veszített értékéből az isteni szó: a Krisztus beszéde, örömhíre, evangéliuma. Mert ez a szó teremtő erő, hatalom értékét álló és „konvertibilis”, mert átváltódik benned és bennem létevé, örök létevé! Hát ezért hívogatunk annyira mindenkit az igehallgatás alkalmaira és nem azért, hogy szebb statisztikát állíthassunk ki a felsőbb egyházi fórumok felé! Aki nem hallja Isten igéjét, hogyan születhetne benne hit?! (Persze nyilván pontosan tudja a Kedves Olvasó, hogy a süketek és nagyothallók sincsenek kizárva az üdvösségből, hiszen ők olvassák Krisztus beszédét és belső hallásukkal hallják azt. Beethoven élete utolsó éveiben süketen is komponált, mert belső hallása megmaradt...) Bár alapvetően gyatra emberi csatornákon keresztül, de mégis hangzik az ige, mégis halljuk Krisztus beszédét és így mégis létezik Egyház, a szentek közössége - mert a hit hallásból van...

Kovács László
lelkész

ÜNNEPI BESZÉD

az orosházi milleniumi domb megkoszorúzása alkalmából
1996. június 29.

Tisztelt Ünneplő Közönség!
Hölgyeim és Uraim!
Kedves Osztálytársaim!

Mottó:

*Csak az a nemzet számíthat
hosszú fennmaradásra, mely
kegyelettel tekint vissza őseire*

Bizonyos megilletődöttséggel állok itt a millenárius domb lábánál és Önök előtt. Ennek az az oka, hogy 100 évvel és 50 nappal ezelőtt, 1896. május 10-én, nagyapám talán éppen ezen a helyen, ahol most állok, lapátolta a földet, Jankó György bíró urammal és az orosházi lakosokkal, e dombba. Erről az ünnepségről nagyapámtól hallottam először, úgy 50 évvel ezelőtt, egy meghitt családi esténken.

Nagy ünnepség volt e helyen 100 évvel ezelőtt, azaz a millenium alkalmából. Május 9-én este az evangélikus templomtorony erkélyéről az akkori önkéntes tűzoltó zenekar játszott Kossuth nótákat nagy sikerrel, éppen úgy mint most ezen a koszorúzási ünnepségünkön a mai városi zenekar.

Az akkori községi előljáróságon az ünnepséget megelőzően nagy vita volt, hogy domb vagy fa ültetéssel állítsanak emléket a milleniumnak. Végül is kompromisszum született: domb is, fa is egyaránt lett és mindkettő ma is áll, él.

Száz évvel ezelőtt a történelmi Magyarország 63 vármegyéjétől 1-1 zsák földet kért a községi előljáróság e dombhoz. Jött is 63 zsák föld, amely kevés lett volna egy maradandó dombhoz, ezért az Előljáróság kidoboltatta, hogy minden ház gazdája 1-1 talicska földet köteles hozni május 10-ig a domb helyére, hogy ott összekevertessék a vármegyék által küldött földdel, s így képviseli majd e domb az egész országot. Ezen kívül kocsikkal is hordatott ide az Előljáróság földet. Az így ideszállított földet Orosháza apraja-nagyja délelőttől sötétedésig lapátolta e dombba. A domb aljába un. áldozati fémpénzeket dobáltak a jelenlévők. A domb elejét hármashalomnak képezték ki, mely még ma is látható. A domb köré

tölgyfákat ültettek, mely közül kettő még ma is áll, jelképezve a magyar élniakarást.

Szép gesztus volt 1982-ben az orosházi üzemek ifjúságától az itt látható emlékoszlop és tábla felállítása.

A vármegye is ünnepelt 1896-ban. Tallián Béla főispán ünnepi beszédéből kívánok most idézni, mely legalább annyira aktuális, mit akkor: „A visszaemlékezés fénye világítja meg és felmelegíti a honfiúi kebleinket, de ezen a fényen át-át surran egy sötét árny-évezredes átka a magyarnak- mindannyian tudjuk mi az, jól ismerjük: ez a pártoskodás... Hány magyar veszett el a magyar testvéri szabályák csapásától?! És ma jobban összeforrottunk? Jobban szeretjük és kíméljük egymást, mint akkor?! Sajnos nem! csak a „fegyverek” mások most. Ez így nem mehet tovább. Okuljunk, tanuljunk a magunk kárán. Béküljön ki magyar a magyarral.”

Mi most a honfoglalás ezer-százéves évfordulóját ünnepeljük. Ezer-száz éve, hogy a magyarság hosszú vándorlás után Árpád vezetésével elfoglalta ezt az országot, megtelepedvén, hazává tette ezt a földet, melyen előtte nép váltott népet, így az avarok, a rómaiak, a hunok, de egyik sem bírt tartósan megmaradni. A magyar ura maradt ezeregyszáz év óta. Ezt a környező népektől eltérő nyelvi és szokásbeli másságának, a hatalmas életerőnek köszönheti.

Ez a maroknyi magyar nép, ezer év óta a nyugat védőbástyája. A haza és a nyugat védelmében évszázadokon át vértett e nemzet. Számos keleti támadást felfogva így állítottuk meg többek között a tatár és a török seregeket. Eközben fogyatkozott népünk, míg a nyugat békében élhetett, növekedett anyagiakban és létszámban. És mi lett a jutalmunk: Trianon.

folyt. a negyedik old.

Akár hogyan is akartak és akarnak bennünket magyarokat elsöpörni, lehetetlenné tenni, mi a mi szürke állományukkal akkor is százszor is talpon maradunk. Hány nemzet tud 10 millió lakosára egy saját Nobel-díjast, egy Szent-Györgyit és több magyar származású, bár külföldön dolgozott Nobel-díjast, vagy br. Eötvös Lórándot, Csonka Jánost, Bánki Donátot, Irinyi Jánost, Jedlik Ányost, Puskás Tivadart, Semmelweist, Munkácsyt stb. stb. magáénak tudni. Egy nemzet sem produkált lélekszámarányosan ennyi tudóst, művészt, feltalálót, mint mi.

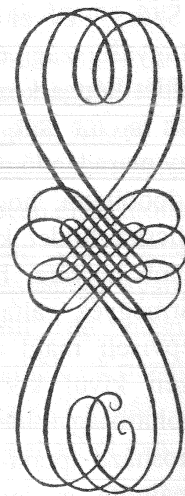
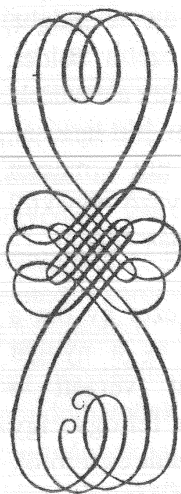
Ezért érvényes ma is Jókai véleménye, jóslata: „Versenybe kell szállni a magyarnak az egész világgal, a földművelés, az állattenyésztés, a kézmű- és a gyáripár, a kereskedelem, a közlekedés, a találmányok, a tudományok és a művészetek minden tartományában. Végtelen tér nyílik e területen a hódításra. Ha a fej, a szív és a kar, ez a három ép volt és egyet akart, akkor megéltünk és továbbra is meg fogunk élni.”

Mi az 1943-ban az orosházi m.kir. mezőgazdasági középiskolában érettségizett öreg diákok, öreg gazdászok, büszke tisztelettel hajtunk fejet elődeink, őseink emléke előtt, amit e domb megkoszorúzásával is kifejezni kívánunk.

Végül az előző szavaltat utolsó versszakával zárom ünnepi megemlékezésemet, melyet több mint 50 évvel ezelőtt én is szavaltam:

*Magyarnak lenni, nagy s szent akarat,
Mely itt reszket a Kárpátok alatt:
Ha küzködön, ha szenvedön, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva;
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vériünkbe oltva ősök honszerelmét,
Féltön borulni minden magyar rögre,
S hozzá tapadni örökkön-örökre!*

Dr. Kiss A. Sándor

ISTEN GONDVISELÉSE ...

Ez a két szó jutott az eszembe, amikor leültem, hogy a Harangszó újabb számába néhány sort írjak.

Óvodánk már nevében is - „Hajnal Óvoda” -, a reménységet, a megújult keresztyén élet lehetőségét adja számunkra.

Mindez nem valósulhatna meg nap-nap után, ha nem éreznénk Teremtőnk mindennapi szeretetét, gondoskodását, mely lehetővé teszi működésünket!

Nem gondtalanok a hónapok, amelyet magunk mögött tudunk, mióta egy éve a gyülekezet óvodája vagyunk.

Sokszor éreztük, éreztem, hogy olyan anyagi, szervezési gondok várnak megoldásra, amellyel már nem tudunk megbirkózni!

Egy-egy példát hadd mondjak erre:

Sokszor volt gond, hogy miből fizetjük ki a soron következő bért, és azok járulékait, hogy miből vegyünk tisztítószert, játékot, hogy mi lesz a lapostetővel, ami már négy helyen beázik, tönkretéve a mennyezetet... és még sok-sok példát sorolhatnék a közelmúltból.

Ezekben a gondokkal teli időkben mindig jött a segítség! Éppen annyi, amennyi kellett! Isten gondviselő kegyelme kimentett bennünket!

Tudom, hogy Urunknak köszönhetjük elsősorban, hogy működni tudunk, hogy létezzünk, hogy a hozzánk járó gyermekeket biztonságos körülmények között nevelhetjük.

Most mégis úgy érzem, a Harangszó lapjain keresztül meg kell köszönnöm a gyülekezet vezetőinek, lelkészeinknek, felügyelőinknek, hogy azonnal a segítségünkre siettek a gondok megoldásában. Jó tudni, hogy ezt az óvodát a gyülekezet magáénak érzi, és a Presbitériumon, a gyülekezet Elnökségén keresztül gondoskodó szeretettel támogatja.

Jó tudni, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, hogy testvéreinkhez mindig bizalommal fordulhatunk.

Így vált lehetővé, hogy óvodánk nemcsak belülről lett otthonosabb, tisztább, kényelmesebb, hanem az új szigetelés, amelyet a tető kapott, most már biztos védelmet jelent a beázástól.

Köszönet érte mindenkinek, aki segített ebben!

Uram!

Te látod, hogy elvesznénk, ha nem küldenél tanítványaidon keresztül segítséget nekünk, hogy óvodánkban hirdethessük evangéliumodat, a legkisebbeknek, naponta! Köszönjük a biztatást, amelyet igédben üzensz nekünk: „NE FÉLJ, MERT ÉN VELED VAGYOK, NE CSÜGGEDJ, MERT ÉN VAGYOK ISTENED!

/Ézs.41.10./

Révészné Tóth Erzsébet
a Hajnal óvoda vezetője

„Nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát...”

Róm.1,16.

1996. július 15. és 27. között kántorképző tanfolyam volt Orosházán.

A főcímként szereplő mottóval indult az idei kántorképző tanfolyam Orosházán. A tanfolyamon 45 fiatal vett részt, közülük 9-en orosháziak voltak, ketten pedig Erdélyből jöttek közénk és 11 előadó tanított. A tanfolyam helyszíne az Evangélikus Általános Iskola volt.

Itt szeretnénk megköszönni mindazoknak az áldozatos munkáját, akik segítségünkre voltak a két hét során. Közülük sokan erejükön felül sokat vállaltak és tettek azért, hogy vendégeink minél jobban érezzék magukat Orosházán. Kívánjuk, hogy Isten, aki titkon néz, fizessen meg nyilván mindazért az önzetlen fáradozásért és segítségért, melyet kántorképző érdekében tettek.

Jézus követése a zenében

Amint a mottónk is utalt rá, célunk a zenei képzés mellett az evangélium hirdetése volt a fiatalok számára. A zene eszköz, amely megnyitja a szíveket. A

kántorképzés lényege az igével egybekötött zene. Július 20-án, vasárnap délután öt óraker Finta Gergely orgonaművész arról számolt be, hogy J.S.Bach zenéjében a kánon forma alkalmazásával fejezi ki Krisztus követését. Erre több példát mutatott olyan korálfeldolgozásokon keresztül, melyek a követésről szólnak. Végül pedig az „Ez a szent Tízparancsolat” (ÉK.:433.) kezdetű Luther-ének feldolgozását játszotta el, ahol úgy tűnt, a kísérő szólóban Bach „elrontotta” a dallamot, nem jól utánozta, követte az első szólómat. Bach ezzel azt fejezte ki, hogy nem tudjuk igazán s maradéktalanul betölteni Isten törvényét.

Másnap este hét óraker pedig egyházzenei áhítat volt, melyen szolgált a kántorképző énekkara is.

Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon...

A tanfolyam során az előadók két estén, az esti áhítat után szóban is bizonyosságot tettek hitükről, reggelenként pedig a napot imaközösséggel kezdtük. Imádkoztunk a résztvevőkért, a gyülekezetért, a tanítókért, mivel a kántorképzés nem csupán zenei képzés és nem csak egyes emberek ügye, hanem egész

gyülekezetünk, sőt evangélikus egyházunk érdekét képezi. Ezért tartottuk fontosnak, hogy az igehirdetéseken kívül nem lelkészek szájából is hangozzanak el biznyságtételek.

Több szemszögből

Először kérdezzük meg -a tanfolyam egyik „elszenvedő” alanyát-, Gombkötő Beáta hallgatót:

- Bea, mi az, ami a legjobban tetszett neked az idei kántorképzőn?
- Az énekóra, mivel az rövid és könnyű volt. A harmóniumórák is tetszettek a rossz hangszerek ellenére, mert a darabok, amiket tanultam, örömet okoztak.
- Meddig jutottál el a Koráliskolában?
- A 24-es gyakorlatig.
- Ez azt jelenti, hogy jövőre akár a Korálkönyvből is tanulhatsz már. Mondd el a legszebb élményedet!
- Legszebb élményem Robi biznyságtétele volt. Kapcsolódott benne a hét témája és az ő személyes élete. Nagyon jó hasonlat volt a rossz irányba, a lejtőn lefelé, Jeruzsálemből Jerikóba, a megátkozott városba tartó Trabant, amely az ő és mindannyiunk életét jelképezi. Életünk a pusztulás felé tart mindaddig, amíg Valakinek, Jézus Krisztusnak át nem adjuk a volánt.

Preszmayer Éva ózdi lakos, Gombkötő Beáta barátja:

- Éva, hogyan csöppentél bele a kántorképzőbe?
- Nyaralni jöttem Orosházára. Unokatestvérem, Vanda rávette, hogy jöjjek el a kántorképzőbe. Ő sem hallgatóként vett részt a tanfolyamon, csak mint érdeklődő. Együtt jöttünk a reggeli és esti áhítatokra, valamint az énekkarra.
- Hogyan tetszett az énekkar?
- Jobban mint az ózdi iskolai kórus. Itt nem kiabálnak velünk. Nagyon tetszettek az énekek, különösen a Vegyeskarokból a Zengjen ének... kezdetű.

Legszebb élményem az volt, amikor az előadók biznyságot tettek. Némelyik nagyon megindító volt, mintha előttem történt volna meg mindaz, amiről beszéltek. Most hirtelen Ervin biznyságtétele jut eszembe, aki elmondása szerint többször otthagya a Teológiát. Nagyon jó volt arról hallani, hogy Isten hogyan szólította meg mégis, hogyan hívta el őt mindezek ellenére, hogy legyen lelkész, Isten szolgálója.

- Szeretnél-e még mondani valamit a kántorképzőről?
- Jövőre, Vandával azt tervezzük, mi is részt veszünk mint hallgatók a tanfolyamon.

Most pedig egy előadó, Győri Johanna válaszol arra

a kérdésre, hogy mi jelentett a legtöbbet számára a két hét során:

- A legtöbbet az jelentett számomra, hogy biznyságot tettünk. Sokat jelentett az éneklés és a kialakult egyéni beszélgetések.
- Kikkel beszélgettél?
- A tanulóimmal. Minden órán a tananyagot kívül arra készültünk fel, hogy hogyan szolgálunk a gyülekezetben. Az egyes énekeket hogyan kísérik, hogy az ne csupán eljátszása legyen egy akkordokból összerakott valaminek. Ennek során alakultak ki a személyes beszélgetések.

Orosházi vendégszeretet

Új volt az eddigiekhez képest, és ezt nagyon köszönjük a vendéglátóknak, hogy vasárnap a kántorképzősök családjánál ebédelhettek. A reggelit és vacsorát, ahogy azt már az elmúlt években is tettük, házon belül oldottuk meg. Most átadom a szót Győri Johannának, hadd folytassa a fentebb megszakított mondanivalóját:

- Nagyon tetszett számomra az énekes-gitáros takaródó és ébresztő. Külön élmény volt, nem csak a magam számára az, ahogyan kiszolgáltak bennünket az étkezésnél az orosházi asszonytestvérek. Beszélgettünk is egymás között arról, hogy ilyen szeretetteljes, türelmes kiszolgálásban eddig még semmilyen más táborban nem volt részünk. Megható volt, ahogyan kínálgatták számunkra a sokféle innivalót: Ki kér meleg kakaót, hideg kakaót, meleg tejet, vagy forró teát, esetleg teát és tejet is csak hidegen? - valamint az, hogy még be sem fejeztem az evést, már ott voltak és hozták az újabb adagot. Az adakozó testvérek jóvoltából pedig sok gyümölcsöt is fogyasztottunk. Tetszett még a reggeli torna is, mert azt én tartottam...

Lenke néni, gyülekezetünk diakonisszája is napról-napra a konyhán sürgött-forgott:

- Lenke néni, innen a konyhából hogyan tetszik látni a tanfolyamot?
- Azt látom, hogy a gyerekek szorgalmasan gyakorolnak. Az a benyomásom, hogy jól érzik magukat itt a tanfolyamon és igyekeznek megtenni mindent.
- Lenke néni számára nyújtott-e valamint a tanfolyam..
- Igen, sokat nyújtott. Különösen a reggeli áhítatok, mivel azon tudunk résztvenni mi segítők. Ezek az alkalmak kicsit fölrázták az embert: Jézus követésében mindig újulni kell.

Luther Márton a bibliaversenyen

A kántorképző tanfolyamok állandó tartozéka az ének- és bibliaverseny.

Az énekversenyen idén is született orosházi eredmény: az ötven ének alatti csoportban első helyezést *Lázár Mariann* ért el 312 ponttal, második helyezést *Gombkötő Beáta* 290 ponttal. Az ötven ének feletti csoportban pedig második helyezett *Győri Katalin*, 950,3 ponttal.

A bibliaversennyel kapcsolatban szintén elhangoztak vélemények. Elsőként *Muladi Ágnes*, a tanfolyam egyik hallgatója szólal meg:

- *Nagyon tetszett a bibliaverseny utolsó feladata, a dramatizálás. Először nem értettem ezt az igeverset, amit színdarabba kellett átültetni: „Tudjuk pedig, hogy akik Istent szeretik, minden javukra van...” Róm.8,28. A színdarabok láttán, és az azokat ért bírálat után értettem meg igazán, mit is jelent ez az ige. Különösen tetszett az előadók által eljátszott színdarab, mivel nagyon élethű volt, benne konkrétan a tanfolyam életéhez kapcsolódott az ige mondanivalója.*

Preszmayer Éva:

- *A bibliaverseny nekem, mint nézőnek nagyon tetszett. Különösen a második rész, a dramatizálás. Szerintem az egész verseny alatt nagyon jó volt a hangulat. Az első rész feladatai közül számomra a legérdekesebb az volt, amikor a csoportoknak bibliai történeteket kellett elmondaniuk kívülről.*

Győri Johanna előadó véleménye:

- *A bibliaverseny arról szólt, amivel az egész tanfolyamon foglalkoztunk. (Római levél) A kiemelt igeversre (Róm.8,28.) különösképpen is odafigyeltünk, ezáltal sokkal jobban belegondoltunk tartalmába, jobban megértettük és talán maradandóan minél többen megjegyeztük.*

A bibliaversenynek az idén rendhagyó formája volt. A feladatok Luther Márton élettörténetének bizonyos állomásaihoz kapcsolódtak. Ezzel kettős célt értünk el, színesebbé, érdekesebbé vált a játék, és egyúttal átismételtük az egyház reformátorának életútját. Szembesültünk azokkal a kérdésekkel, amelyek őt foglalkoztatták, és azokkal a nehéz döntési helyzetekkel, amelyekbe ő került annak idején. Tanulságunkra szolgált Luther Márton hite és kitartása az evangélium eredeti üzenete mellett.

Reménységünk szerint nem ez volt az utolsó alkalom

A tanfolyamot 27-én délelőtt tíz órakor úrvacsorai záróistentisztelettel fejeztük be. Örültünk annak, hogy

idén sokkal több hozzátartozó jött el. Az istentisztelet keretén belül orgonamuzsikával a tanfolyam előadói szolgáltak, és énekelt a kántorképző énekkara. Szeretnénk buzdítani a gyülekezetet is, hogy jövőre többen ünnepeljenek velünk együtt, mivel reménységünk szerint nem ez volt az utolsó tanfolyam Orosházán. Ha Isten megengedi és arra indítja a gyülekezet szívét, akkor szeretnénk jövőre, sőt már az idén, téli tanfolyam címén folytatni a megkezdett munkát.

Jövőre utaló szavak?

Végül, de nem utolsósorban olyan véleményekre figyeljünk oda, melyek előre mutathatnak a jövőre:

- *Lelkiekben mit nyújtott számokra a tanfolyam?*

Muladi Ágnes:

- *Sokkal jobban odafigyelek az énekek szövegére, hogy mit mondanak. Az énekkar is lelki élményt nyújtott, ahogyan kifejeződött a szólamok összecsengéséből a szöveg mondanivalója. Jó lenne, ha a jövőben több mód adódna a fiatalok közötti személyes kontaktusra.*

Most *Jantos Istvánnét* kérdezem, mint az iskola igazgatóját s egyben a tanfolyam házigazdáját, milyennek látta ő az idei kántorképzőt.

- *Szakmailag nem tudok válaszolni, hiszen az órákba nem volt betekintésem. Az énekkart nagy örömmel és csodálattal hallgattam. Amikor bejöttem és itt voltam, mosolygó arcokat láttam, ebből arra következtetek, hogy akik itt voltak, jól érezték magukat, s azt hiszem, ez volt a célunk.*

Kovács László lelkészt, aki már több egyházzenei táborban is megfordult, sőt néhányuk már a szervezője is volt, arról kérdeztem, hogy összehasonlítva más zenei táborokkal, milyen volt az orosházi tanfolyam:

- *Látszik, hogy jól kitaposott mederben folynak a dolgok, a szervezés nem improvizatív, hanem már hagyomány teremtődött. Nagyon jó dolog, hogy a tanfolyam táplálása a gyülekezetre bízott. Jó, ha a gyülekezet szívügyévé válnak a tanfolyamok. Hiányzott számomra az esténkénti előadók közötti beszélgetés. Erre a jövőben jobban oda lehetne figyelni. Valamint jó lenne, ha a lelkész nem csupán áhítatokat tartana, hanem egész nap ott lenne a hallgatók és előadók között.*

Ez nem zenei tábor, hanem kántorképző, csak Főttal lehet összehasonlítani. Hiányoltam a kinti mozgásos vetélkedőket és a kirándulást.

- *Mire jó Orosházán kántorképzőt szervezni?*
- *Kell, hogy ne csak hétköznapi dolgok folyjanak egy gyülekezetben. Az egyházban a leülepedés leépülést, míg a megmozdulás felépülést von*

maga után. Ezért fontos, hogy a gyülekezet érezzen valamiért felelősséget, vállaljon részt belőle és dolgozzon érte.

Orosházi hagyomány?

A beszámolót Fürst Enikő szavaival zárom, aki az orosházi kántorképzőről általában mondott véleményt.

- *Orosházán az egyházzene hagyománya van. A kántorság mint hivatás és mint szolgálat mindig nagy szerepet töltött be gyülekezetünk életében. Itt az egyházi tanítók mind kántorok voltak, úgy is nevezték őket: kántortanítók. Hivatásukat komoly zenei felkészültség alapján töltötték be, sokan művészi színvonalon orgonáltak. Közülük került ki idős Fasang Árpád, aki országos nevű zenei tekintély. A gyülekezet életéhez szervesen hozzátartozott az énekkar rendszeres szolgálata. Jó lenne, ha ma is éreznénk, tudnánk, hogy a zene nem öncélú gyönyörűség forrása, hanem a lélek formálásának egyik eszköze, megnyit, befogadásra alkalmassá tesz. Luther is ezért tartotta olyan fontosnak az egyházzene, a gyülekezeti énekeket. Erre utal Gáncs Aladár is, amikor Bach-ot Ötödik Evangélistának nevezi. Nagyon fontosnak, nélkülözhetetlennek érzem az egyházzene ápolását, művelését gyülekezetünkben.*

Ami erőt adott

Tudom, hogy önmagamban képtelen lettem volna ennek a hatalmas feladatnak az elvégzésére. Nagyon nagy segítségemre volt a munkában tapasztalatai és jó kapcsolatai révén Fürst Enikő, és a tanfolyam közvetlen előkészítésében az ifjúság tagjai. Azonban mindez semmi lett volna, ha Isten nincs mellettünk és nem munkálkodik velünk.

Közvetlenül a tanfolyam előtt kaptam egy ígét, ami egyébként nagyon közismert, már csak rövideje és nyelvtani egyszerűsége miatt is: „*Ne félj, csak higgy!*” Mk.5,36.

Sokszor találkoztam már ezzel az ígével, de eddig még sohasem jelentett különösebbet a számomra. Nagyon nehéz és felelősségteljes a szervezői és vezetői munka. Sokszor kell döntést hozni, sok mindenre kell odafigyelni. Könnyen rátör ilyenkor az emberre: Vajon jól teszem-e? Lesz-e elég vendéglátó a vasárnapi ebédhez? Elég erős lesz-e a férfikar az énekkarban? Egyáltalán fog-e működni a tanfolyam? És még sorolhatnám a félelmetes kérdéseket.

Számomra ez az ige kőszirtet jelentett, amibe kapaszkodhattam. Amikor aggodalom vett volna rajtam erőt, azonnal eszembe jutott: Ne félj, csak higgy!

A tanfolyam elején Lenke nénitől egyenként ígéslapot kaptunk. Az én ígém így szólt: „*Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon, teljes bölcsességgel.*” Kol.3,16. Valóban azt éreztem szívemben, Krisztust akarom hirdetni és szükségem van az ő bölcsességére a tanfolyam vezetéséhez.

Ez a két ige adott erőt a tanfolyam szervezéséhez és lebonyolításához.

Széll Éva

Álom-kirándulás Finnországba tanulságokkal

Évek óta van testvér-gyülekezeti kapcsolata egyházközségünknek a Tampere-Hermelei evangélikus gyülekezettel, jártunk is már egymásnál. Nem is kívánok most a múltba visszamenni, mert annyira örömteli volt a jelenlegi kirándulás, hogy erről készítettem ezt a beszámolót.

1996. június 30-án röppentünk el Helsinkibe, s vendéglátóink pazarul kényelmes busszal vártak bennünket a repülőtéren. Szinte észre sem lehetett venni, hogy a repülőből átültünk a buszra: minden ülés felett szellőztető, olvasólámpa, idomítható ülés előre, hátra, jobbra, balra ... és a panoráma ablakból: a gyönyörű finn táj. A hermelei gyülekezeti épület egyik termében finom és kiadós vacsorával vártak bennünket, és utána jött az ismerkedés a vendéglátókkal, akik magyar vendégeiket magukkal vitték otthonaikba.

Mindenki evangélikus

A tamperei dóm volt első fontosabb állomásunk, ahol meglepett bennünket a feltámadás naturalista-realista oltárkép festménye, a mérete is, de a festészeti stílusa is. Első pillantásra a rossz emlékjű és primitív szocialista-realizumusra emlékeztetett: sírből kikapaszkodó mezítelen alakok, akik mosolya természetellenes. Persze a feltámadással kapcsolatosan visszafogottan kell bánni a képzelettel. Itt a fantázia tehetetlen. Érdekes és furcsa érzés volt - de elviselhető -, hogy Finnország 95%-ban evangélikus, s egy ilyen méretű dóm itt nálunk katolikus lenne, ott azonban hithű luteránus. Az evangélikus lelkészi kar megőrizte színes papi öltözékét (mintha miseruhák lennének), vallási kérdésekben műveletlen ember katolikus templomban tudná magát. Megtudtuk, hogy Tampere 170.000 lakosából 160.000 evangélikus. Természetes a

keresztelés, a konfirmáció, mindegyik magától értődő családi esemény. Az ellenkezője lenne nem természetes, arra néznének furcsán, aki nem kereszteltetné meg a gyermekét, vagy ha valaki nem konfirmálna, vagy nem esküdne templomban. Még most sem értem, ha innen a mi istentagadó, pogány környezetünkől nézek vissza, hogy egyszerűen természetes és magától értődő mindez. Hogy a TV-ben, a helyi rádióban egyszerűen jelen van az egyház, természetesen, mint a szoba közepén az asztal. Ha arra gondolok, hogy mi vagy semmit, vagy csak pár percet kapunk a rádióinktól... Nem is emlékszem, mikor szólalhattam meg utoljára a helyi rádiókban. Élünk itt Orosházán, mintha idegen testek lennénk. Úgy látszik, Finnországba még nem ért el az a híres felvilágosodás.

Tisztaság

Megcsődáltuk a szuper-modern tamperei Kaleva templomot is, és miután utasok voltunk, igyekeztünk az éppen adódó mellékhelyiségeket lehetőség szerint kihasználni, hogy a természet meg ne gyötörjön bennünket felettébb, s ne a szabad természetet terheljük, nem is beszélve a városról. A Kaleva templomban is „engedélyt” kértünk, hogy meglátogathassuk ezt a legkisebb helyiséget. Nem mondtak nemet, csak szabódni kezdtek, elnézést kértek láthatóan zavartan. Csodálkozásunkra mentegetőzve elmondták, hogy két nappal korábban 2000 (kettő ezer) ember vett részt egy egyházi ünnepen és a takarítással nem jutottak el az alsó részekig. Ezután mi döbbsentünk meg: a nem kitakarított WC pazar tisztaságán. Sehol egy papírselet, hogy egyébről ne is beszéljük. Nem voltak lábnyomok, falfirkák, quázi-üzenetek...

De feltűnő volt a város tisztasága is. Van mivel összehasonlítani. Feltűnő volt az élő város csendje: a suhanó autók, hogy nem hallottam őrltek módjára felbőgött és bömbölve száguldó motort, senki sem hívalkodott üvöltő autórádiójával vagy magnójával.

Szerény gazdaság

Bár panaszkodtak gazdasági visszaesésre, válságra, de az általános benyomásunk ez volt: visszafogott, szerény, esztétikus gazdaság, értelmesen megélt jólét. Amikor lelkészünk, Sakari a finn gazdasági válságot emlegette, csendesen állapítottam meg, hogy mekkora különbség lehet krízis és krízis között. Ha az ő válságuk lenne a mienk is... és itt csak sóhaj következhetne...

Csak egyházi temetés van

Amikor meglátogattuk a tamperei egyházi központot, elámultunk a sok irodán, a technikai felszereltségen,

mindenen. Ott intézik az összes tamperei egyházközség adminisztrációját, oda kell bemenni minden kazuálé ügyében (keresztelés, esketés, temetés). Az ottani munkatárs nem is értette a kifejezést, hogy társadalmi vagy polgári temetés. Finnül kitűnően, anyanyelvi szinten tudó tolmácsaink csak körülírni tudták, mire megértették a finn egyházi alkalmazottak, hogy mire gondolok. Rázták a fejüket, hogy olyasmi náluk nincsen, elképzelhetetlen, esetleg ha véletlenül egyszer egyszer, de ... és nem igen értették, hogy kérdezhetek én ilyet. Elmondtam, hogy Magyarországon sem divat, csak ott ahol mi élünk, rugaszkodtak el annyira Istentől az emberek, hogy egy Miatyánk sem hangozhat el sok temetésen. Sőt olyan is van, hogy a végrendeletet nem tartják be némelyek. Mindig megtudjuk persze, amikor templomos néinket végrendelete ellenére nem imádsággal, igehirdetéssel temetik. Olyan is volt nálunk, hogy már meg volt beszélve a lelkésszel a temetéssel kapcsolatosan minden és végül másképpen történt.

Amikor ezekről beszámoltam, figyelmes finn hallgatóim olyan tekintettel fordultak felém, mintha pl. tömeges méretű írástudatlanságról beszéltem volna, vagy arról, hogy vannak, akik nem tudnak olvasni. Nem igazán értették, hogy nálunk miért így van, de szeretettel ránk hagyták.

Keresztyén állam, ahol természetesen vannak nem keresztyének is

Sok egyéb benyomás alapján fogalmazódott meg bennem a tétel, hogy Finnország egy evangélikus keresztyén állam, ahol természetesen vannak istentagadók is, Magyarország pedig egy istentagadó állam, ahol még előfordulnak keresztyének is. Döbbenetes, mennyire természetes Finnországban a keresztyénség, az egyház kultúra-meghatározó, a hétköznapi életnek ünnepi és tartalmas keretet adó szerepe... és döbbenetes, hogy nálunk mennyire elvadultak ezektől az értékektől az emberek és mennyire kifocamodottan gyanúsak vagyunk. Pedig látni kellene, mennyire megáldotta Isten Finnországot (remélhető csak, hogy jó dolgukban nem tékozzalják el azt az áldást), s látni kellene, hogy ránk pedig mennyire ránknehezül az Isten keze, hogy mennyire áldatlanok vagyunk...iszonyú, mennyit gürizünk és még sem megyünk egyről a kettőre, szorongva gondolunk a kenyér árára, a villany- és gázszámlára... Természetesen Finnországban is vannak gondok, de mennyire más léptékűek azok.

Nem lehet, nem szabad nem látni, hogy ahol évtizedeken keresztül kötelező istentagadás volt és nem kötelezve is megmaradt, ott egyszerűen sem gazdasági, sem morális értelemben nem mozdulunk sehová.

Beszélnék a csehek, a lengyelek stb. fellendüléséről, de ott másképpen is állnak hozzá Isten ügyéhez. Finnországban természetes a keresztyénség erkölcsmeghatározó szerepe, s hozzá az összes szükséges szellemi, anyagi és technikai eszköz. Itthon pedig már nekem is a fejemhez vágják a „mohó egyház”, „dózsölő papok” ostoba vádját. Istent tagadva pedig áldás nélkül maradunk. A sötét alagútnak így nem lesz vége.

Körút a szuper busszal

Konyhával, társalgóval, kényelmes ülésekkel, ülésenkénti szellőztetéssel, olvasólámpával ellátott csendes motorú busszal egyáltalán nem volt kényelmetlen a sok km-es út Raumán, Turkun át vissza Tamperébe. Lassan megszoktuk a csodálatos finn tájat, hogy fenyőerők és csillogó tavak váltogatják egymást, s közben a kihasználható mezőgazdasági terület szépen beművelve. A csúcs-technikával ellátott raumai papírgyárat csodáltuk meg (egyesekek szerint inkább csokoládégyárba kellett volna menni), majd egy tengerparti sziget „Boris és Maris” nevű vendéglőjében félholtra ettük magunkat (tisztelet a kivételnek).

Ilyen pedig nincs

Még a saját szememnek is alig hittem el! A két napos kiránduláson Turkuban aludtunk egy kollégiumban. S abban a kollégiumban, ahol idényben kb. 450-500 diák lakik, egyetlen nyoma sincs karcolásnak, firkálásnak, üveghiánynak, kilincslazulásnak, piszoknak... Annyira meghökkentő volt a tisztaság, az érintetlenség, hogy gyanítottam: ez vadonat új épület és mi vagyunk az abszolút első lakói... ellene szólt a begyakorlott recepció(!) és Suutala lelklész elmondta, hogy sok éve működik ez az épület. Hangot adtam őszinte megdöbbenésemnek, hogy rongálásnak, vandalizmusnak semmiféle nyoma sincs, a válasz csak annyi volt, hogy „de itt keresztyén diákok laknak”.

Turkui látványosság

Nagyon kedves magyar kalauzunk volt Turkuban a régóta Finnországban élő, de magyar hazáját is szerető Dr. Molnár Rudolf nyugdíjas evangélikus lelklész és professzor, aki megmutatta a turkui dómot, és korát meghazudtoló fürgeséggel vezetett minket és minden szavában, mondatában benne volt a mélyen hívő ember bizonyágtétele, a mélyen hívő embernek az (a megalapozott) aggodalma, hogy a másik esetleg hitetlenségében elveszik, de most itt van a lehetőség a Megváltó Jézus Krisztusan, hogy üdvözüljünk. Nagyon meghatotta kis csapatunkat „Rudi bácsi” hite, szeretete, felénk fordulása és nagyon jó volt hallani tőle a turkui dóm és a finn történelem összefonódását, s történelmi

előadását lépten nyomon személyes hitvallásra is felhasználta.

Építészet és a teológia találkozása

„Rudi bácsi” kivitt bennünket a turkui temetőbe is, ahol szintén volt csodálnivaló. Kettő is:

1. ahogy az építészet a teológiát alátámasztja, láttunk ugyanis egy temetői „kápolnát” (technikai modernsége természetes), ahol úgy komponálták meg az üvegfalat, hogy a nap vagy a nappal fénye éppen a fehér koporsót világítsa meg, hogy így is szimbolizálják, demonstrálják, hitünk nagy titkát, a feltámadást.

2. a másik figyelemre méltó látványosság maga a temető volt. Csodaszép liget az egész, s egy-egy sírt csak egy márványtábla jelez, ami 50-60 cm-re áll ki a gondosan ápolt gyeptől. Sehol sincs sír-monstrum, sír-szörnyeteg. Csak egy márványtábla a szerény és valakik számára szomorú információ és szépen ápolt gyeptszőnyeg.

Fiatalos lelkű kedves kísérőnk hittel magyarázta a látványt és minden szavában hitre biztatás volt ott is. Egy érett, bölcs ember beszélt hozzánk, aki már tényleg tudja, hogy ez az élet valóban elmúlik, és nekünk mindannyiúnknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt (2.Kor 5,1kk).

„Nehézségünk” csak akkor volt Rudi bácsival, amikor kedvesen nézett ránk és lelkesen beszélt hozzánk - finnül. Kértük, ha lehet, akkor magyarul is. Elmosolyodott, hogy észre sem vette a váltást. De mi észrevettük. (Örömmel láttam a fényképét az Evangélikus Élet heti újságunk augusztus 11-i számának első oldalán).

Vendéglátóink

Mindent és még annál is többet megtettek értünk: voltak gyülekezeti találkozók, koncert, intézmények látogatása... vendéglátóink állandóan mellettünk voltak. Otthonaikba is befogadtak bennünket és megosztották velünk a szívüket. Templomunk oltárára tettük a gyülekezet számára küldött ajándékukat, az úrvacsorai kegszerekkel kombinált, fából kifaragott hétkarú gyertyatartót.

Megköszönni igazán nem tudtuk, amit értünk és velünk tettek. Lelkészüket, Sakari Suutala és felesége, és mindenki... és a tolmácsaink... Szeretnénk viszonzni szeretetüket, reméljük a következő esztendőben erre módunk is lesz, mert várjuk őket.

A csapat

Jó volt együtt, és nagyon jó volt a hangulat. Volt sok humor, derű. A visszafele úton Helsinkiben, a repülőtéren egy kis félreértés adott okot derűre. A finn vámosok hosszú és rövid késeket „kobotak el” néhány

testvérünkötől. Természetesen semmiféle rossz szándék nem volt a dologban, csak téves csomagolás. Éles kést ugyanis nem vihet fel senki a gépmadar fedélzetére, a sajnálatos és közismert terrorizmus miatt. A finnek nagyon udvariasan és praktikusán becsomagolva utánunk küldték a késeket. Természetes, hogy a helyzet komikumát nem lehetett szó nélkül hagyni.

Most mindenkiben ott feszül a jó szándék és akarás, hogy megfelelő módon fogadjuk finn testvéreinket jövőre. Ennek érdekében nem széled szét a csapat, hanem közösen kívánunk készülni a finn testvérek fogadására. Az ügyért lelkesedők közössége nem zárt, szívesen fogadunk olyan evangélikus testvéreket, akik vagy voltak már Finnországban, vagy a jövőben

szeretnének eljutni. Természetesen ez a „csapat” egyházi, gyülekezeti küldöttség és nem turistacsoport, vagy bevásárolni akaró kirándulók. Minket is keresztyén testvérek fogadtak. Legközelebbi kiértékelő és emlékező összejövetelünk a hónap utolsó csütörtök estéjén lesz az istentisztelet után (augusztus 29.)

A nyelvrokonság nem sokat segített rajtunk, de voltak kitűnő tolmácsaink, Szemenyei Sándor és Dimák Hajnalka ott élő orosházi testvéreink személyében, akiknek szintén köszönettel tartozunk.

ERJÉ

HARANGSZÓ KRÓNIKA

Pünkösöd másnapi evangélizáció

Emberi értelemben sikeresnek mondható „pünkösdi evangélizáció” volt 1996. május 27-én, pünkösöd második napján, hétfőn a békéscsabai evangélikus kistemplomban. Egyházunk országos missziói bizottsága szervezte, amikor először hallottunk az ajánlott pünkösöd másnapi időpontról, elhibázottnak éreztük, de - hála Istennek! - szép számmal jöttünk össze és érezhetően pünkösdi hangulatú volt az alkalom. Az élmények hatására úgy gondoljuk, hogy 1997-ben is érdemes lesz ugyanezen a napon tartani a lelkeket építő alkalmat. A résztvevők pünkösdi lelkesedése pótolta a helyi szervezési hányosságokat, de ezt megértő szeretettel viselte el mindenki. Javasolni fogjuk, hogy a következő esztendőben Szarvason legyen ugyanez az evangélizáció. Öröm lenne, ha még több orosházi evangélikus venne részt majd ezen az ígéretes alkalmon.

Új lelkészt választottunk

Mire kézbe veszi a kedves olvasó ezt a számot, sokan már meg is szoktuk és természetesnek vesszük, hogy az orosházi gyülekezet harmadik lelkészét Kovács Lászlónak hívják. 1996. május 4. és június 16. között zajlott le a lelkészválasztás hivatalos processzusa és 1996. június 22-én délután megtörtént az ünnepélyes iktatás. Örültünk, hogy sok lelkész, nagy gyülekezet vett részt ezen a jeles alkalmon. Adja Isten, hogy valóban foganatja legyen annak az ősi konfirmának, amit 25 lelkész énekelt a beiktatási istentiszteleten. Azt is örömmel és áldást kívánással közöljük, hogy a júniusban beiktatott lelkésznek és feleségének harmadik gyermekük született augusztus elején, neve: Eszter. Isten áldja meg az új lelkészt, családját, az újszülöttet.

Újra van iskolája az egyházközségnek

Ha nem is úgy, mint réges régen, de a változó időkben ha másképpen is, de van. Akkor, hajdan, régen az egész települést és a környékét az evangélikus iskolák épületei hálózta be, szétszórva élt az evangélikus pedagógia, oktatás. Most a volt 2. sz. általános iskola épülete került az egyház kezelésébe, mintegy kárpótlásul az említett számos iskolaépület fejében. A neve, mint a „meghívóban” is olvasható: Orosházi Evangélikus Általános Iskola. Az épület azon a helyen áll, ahol hajdan az evangélikus gimnázium állt. Gimnáziumi tervünket, álmunkat nem adtuk fel, sőt éppen az új általános iskolánkra támaszkodva szeretnénk a „kisgimnáziumot” kialakítani és jó reménységünk, hogy a helyi jeles Táncsics Gimnázium nem kellemetlen konkurenciát lát bennünk, hanem - megalapozott reménység szerint - kooperálni tudunk a gyermekek, az ifjúság érdekében. A Táncsics Gimnáziumon belül még van két egyházi tagozatos osztályunk, de újat nem kívánunk indítani, tekintettel az általános iskolánkkal kapcsolatos gimnáziumi terveinkre. Isten áldása legyen ezen az ügyünkön!

Most is, itt is hangsúlyozni kívánjuk, iskolánk semmiféle megkülönböztetést, diszkriminációt nem enged meg, bárki jelentkezhet hozzánk, felekezeti hovatartozás nélkül.

Esküt tettek

1996. június 2-án tett esküt templomunk oltára és Isten színe, valamint az együtt levő szépszámú gyülekezet előtt Jantos István testvérünk, presbiter, aki ezután másodfelügyelői tisztségben szolgálja tovább az egyházközséget.

Ugyancsak ezen a vasárnapon tett esküt Rédei Ilona testvérünk, aki egyházmegyei számvevőszéki elnökhelyettesként a Nyugat-Békési Evangélikus

Egyházmegye pénzügyi munkáját segíti.

Templomi vizsga

1996. június 8-án, szombaton délelőtt 8-tól déli 12 óráig egyházi iskolás gyerekeink vizsgáztak templomunkban. Nagyon érdekes és tanulmányainkat felfrissítő volt az izguló gyermekek vizsgája. Természetesen nemcsak hittanból, hanem matematikából, magyarból, földrajzból vizsgáztak az alsó tagozatosok. Szeretettel ajánljuk gyülekezetünk minden kedves tagjának a következő, 1997-es esztendő templomi vizsgáját. Ezzel egy régi hagyományt hoztunk vissza.

A borsó borsó marad

de mi szorgalmasan dobáljuk továbbra is falra, hátha egyszer sokan meghallják a kérést!

Csupán arról van szó, hogy már sokadszorra magyarázzuk el csüggedten bár, de nem feladva az ügyet, hogy az Egyházközség - anyagi értelemben - igazából HÁROM forrásból él: 1. istentiszteleti offertóriumok összege, 2. az Isten iránti hálából fakadó alkalmankénti adományok valamilyen meghatározott vagy nem meghatározott célra, 3. az egyházfenntartói járulék, amit csak a rossz, politikai akusztika miatt nem nevezünk egyházi adónak. Tudjuk, hogy egyre súlyosbodó anyagi gondokkal küzd mindenki, éppen ezért távol áll tőlünk, hogy bárkit is nagy összeggel terheljünk még. Aki ismeri - és ki ne ismerné - a polgári adózás százalékait, az tudja, hogy a hazai keresők jövedelmük függvényében bevételük 20-48%-át kell, hogy adóba befizessék. Az Egyházunk csak a jövedelem 1, azaz egyetlen egy százalékát kéri arra a célra, hogy épületeit karbantartsa, a gyülekezet életét biztosítsa. Az istentiszteleti offertóriumok összegét, az adományok éves szintű összegét elfogadhatónak mondhatjuk, de az egyházfenntartói járulék nagyon akadozik.

Újra azzal a kéréssel fordulunk a kedves evangélikus testvéreinkhez, hogy szívleljék meg kérésünket egyházunk élete érdekében és ne feledkezzenek meg a fenntartói járulékról. Régebben mindenfelé voltak „járulék-beszédőink”, de mostanában nem tudunk minden kerületbe beszédőt küldeni, ezért is kérjük a testvéreket. A befizetés módja és lehetősége Hivatalunkban minden hétköznap délelőtt 8-12 óra között. Ahol még vannak pénzbeszedőink, ott pecséttel ellátott megbízólevél van a birtokukban. Erre a családok miatt hívjuk fel a figyelmet!

Egyházmegyei híreink

Megürült a nagyszénási evangélikus gyülekezet lelkészi állása, mert a Szarvas Ótemplomi gyülekezet

megválasztotta lelkészének Kondor Péter nagyszénási lelkészt, akinek ünnepélyes beiktatása 1996. augusztus 10-én, szombaton délután 3 órakor volt. Örülünk, hogy a Nagyszénáson áldásos tevékenységet kifejtő lelkész Szarvason folytathatja szolgálatát, ugyanakkor gondunk is, mert egyelőre az orosházi lelkészeknek kell ellátni a szolgálatokat az említett gyülekezetben és szörványaiban (Gádoros, Eperjes). Tekintettel arra, hogy a csanádapácai gyülekezetet is az orosházi lelkészek gondozzák és mind három helyen délelőtt 10 órai kezdettel vannak az istentiszteletek, továbbra sem lesz látható igehallgató lelkész a helyi gyülekezetben, itthon. Reménykedünk abban, hogy Harmati püspök urunk tud majd segédlelkészt küldeni a nagymúltú és fontos szénási gyülekezetbe.

Megürült a csabacsúdi lelkészi állás is, Pathó Gyula csabacsúdi lelkészt a Szentes-Tiszaföldvári társgyülekezetek választották meg parókus lelkészükkül. Az újonnan megválasztot lelkész ünnepélyes beiktatása későbbi időpontban lesz, mert a két megnevezett gyülekezet kérése, hogy az iktatáson püspöki igehirdetés legyen. Így alkalmazkodniuk kell ahhoz, amikor majd D.Dr.Harmati Béla püspök időt tud szakítani erre az alkalomra.

Láng Pál - hét hónapja orosházi - segédlelkészt Harmati püspök úr - a csabacsúdiak kérésére - Csabacsúdra küldte ki segédlelkészi szolgálatra. Szolgálatát 1996. augusztus 1-el kezdte meg a gyülekezetben.

Templomfűtés?

Ez az, ami van és nincs, nincs és mégis van. A jelenlegi fűtésünk sajnos nem vált be, roppant kicsi a határfoka. Ám - örömeinkre - gyakorta kicsinek bizonyul a Győry terem az ott található 200 székével (pl. télen sehol sem tudjuk iskolásainkat fogadni, ha egyszerre jönnek istentiszteletre, pl. a vízkereszti istentisztelet is ilyen alkalom - vízkereszt hétköznapra esik, ekkor az iskolásainkat istentiszteletre várjuk, de a Győry terembe már nem férünk be.) 1996. május 16-án, a lelkészjelölő presbiteri gyűlés után bemutatót tartottunk arról a technikai elképzelésről, amit Benkő Barna javasol az Egyházközségnek. Elképzelésünk szerint ezt a technikai javaslatot a gyakorlatban is kipróbáljuk, egy padot készítettünk el a tervezővel, hogy lássuk a lokális hatékonyságát, beválik-e?

Szeretetotthonunk

ügyét többen felkarolták és nagyon reméljük, hogy a következő Harangszóban már egészen konkrét információkat közölhetünk. Mint korábban leírtuk, a Dózsa Gy. úti épület Szeretetotthonnak nem alkalmas

(tekintettel pl. a nagyon magas szobákra). Nem felejtettük el az ügyet, s örömről, hogy többen szorgalmasan fáradoznak érte.

1956-1996.

40 esztendeje történt és nem szabad felejtenünk. Egyházközségünk ünnepi alkalomra készül 1956. október 23-a emlékére, amikor európa-történeti jelentőségű felkelés és szabadságharc robbant ki Magyarországon a megszállók és nemzetáruló kiszolgálóik ellen. Akkor a túlerő győzedelmeskedni látszott és kegyetlen bosszú következett. De a véres győzelem látszólagosnak bizonyult és hosszabb, történelmi távlatban jelentős hatása lett. Idén október 23. szerdai napra esik, ezért az előtte levő vasárnapra (október 20.) tervezzük a „gyász- és hálaadó istentiszteletünket”. Szomorúan mondta valaki: „a magyar népnek három dolog nem kell: Isten, haza, szabadság.” Megemlékező istentiszteletünkkel ez ellen akarunk valamit tenni. Úgy véljük, valaki ezt csak pillanatnyi keserűségében mondta(?).

PROTESTÁNS NAPOK

1996. október 24-31. között un. Protestáns Napok lesznek országsszerte, így városunkban is. Annyit már tudunk, hogy - terveink szerint - október 31-én a Fóti Kántorképző híres és nagyszerű kórusa szerepel templomunkban. Ugyanakkor kiállítást is tervezünk: Aklanné Balogh Éva kerámikus szobrainak, alkotásainak kívánunk helyet adni gyülekezetünk valamelyik helyiségében. A reformáció napján, október 31-én - csütörtök - délelőtt 10-kor istentisztelet, este pedig reformációi emlékünnap.

Adót csökkentő

Alapítványaink továbbra is bárki rendelkezésére állnak, szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe (gimnáziumi, általános iskolai, óvodai, kántorképző, Betesda, szeretetotthon). Az ide befizetett összegeket igazoljuk és ezzel csökkenteni lehet az adót. Érdeklődni Hivatalunkban lehet a részletekről hivatali időben (Thék E.u.2. vagy telefonon: 312-402).

Alkalmainkra

is felhívjuk a figyelmet. Változatlanul minden vasárnap délelőtt 10-kor és minden vasárnap és csütörtök este 18 órai kezdettel (téli időszámításakor 17 óra) istentiszteletet tartunk. Minden kedden és pénteken reggel 8 órai kezdettel áhítat a gyülekezeti teremben (örömmel láttuk és látjuk a reggeli áhítatok résztvevői létszámának növekedését), minden szerdán 18 (illetve télen 17) órai kezdettel bibliára (ezek

látogatottsága nagyon mérsékelt.) Vasárnaponként 9-kor gyermekistentisztelet, pénteki napokon 5-től tizenévesek összejövetele, szombatonként pedig este 7-től a felnőtt ifjúság alkalma van. Tervezzük az őszi szeretetvendégségeket is, de egyelőre az időpontok még kérdésesek. Már előre jelezzük, hogy októberben lesz őszi evangélikáció, és örömről Kiss János kecskeméti lelkész vállalta a szolgáltatásokat.

Evangélikus hittan minden helyi iskolában, óvodában

Függetlenül attól, hogy evangélikus iskolánkban órarendi hittanok vannak, az összes többi iskolában is szándékunkban áll hittanórákat tartani a most következő 1996/97-es tanévben is, s erre már előre szeretettel felhívjuk a szülőket, keresztszülőket, nagyszülőket figyelmét. Az óvodákban is szeretnénk hittan foglalkozásokat tartani.

Két új helyi újságot köszöntünk

A megszűnt Orosházi Naplónak nincs utódja, de két új újság is hézagpótló szándékkal igyekszik a város lakossága felé fordulni. Előbb az „Orosházi Krónika” jelentkezett, s néhány héttel később az „Orosházi Élet”. Az előbbi lényegében privát újság, kritikus ellenzéki, de jó szándékkal kívánja tájékoztatni az érdeklődő olvasókat. MDF, FIDESZ-MPP, KDNP, POFOSZ és a Paraszt Szövetség orosházi szervezeteinek várospolitikai, közéleti - időszaki - lapja - olvasható a fejlécen. Anyagi gondok miatt csak 1200 példányszámban tud megjelenni és a terjesztése sem látszik megoldottnak. Akit érdekel, Koszorusz Oszkár könyvesboltjában ingyen hozzájuthat. Könnyebb a helyzete az „Orosházi Élet”-nek, a város címerével megjelenő lapot az Önkormányzat finanszírozza, ezért nagyobb formátumban, több oldalon és 14.000 példányban tud megjelenni és a Posta vállalta az ingyenes kézbesítését. Mindenkinek ingyen bedobják a postaládájába. Az önkormányzati lap „korrekt tájékoztatást” ígér. Köszönettel vettük tudomásul, hogy az 1. évfolyam 1. számában a 4. oldalon olvasni lehet a „tamperei küldöttségünkről” is egy rövid hírt.

Összeállította: Ribár János

Orosházi Harangszó - Kiadó: Evangélikus Egyházközség, 5900 Orosháza, Thék Endre u. 2. Felelős kiadó: Ribár János lelkész, esperes. Társzerkesztő: Győri Gábor igazgató lelkész, Koszorusz Oszkár presbiter. Készült az INICIALE BT. nyomdájában Orosháza.

MEGHÍVÓ

„A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme...” Péld 9.10

Isten iránti hálával és örömmel értesítjük, hogy
az Orosházi Evangélikus Egyházközség új iskolája, az

Orosházi Evangélikus Általános Iskola

*ünnepi átvétele, tanévnyitó istentisztelete
és pedagógusainak eskütétele*

**1996. augusztus 31-én (szombaton) 15 órakor lesz
az evangélikus templomban.**

Igét hirdet Káposzta Lajos esperes, püspökhelyettes.

Erre az ünnepi alkalomra szeretettel meghívjuk és várjuk!

AZ EGYHÁZKÖZSÉG VEZETŐSÉGE

Az ünnepi istentisztelet rendje:

1./Istentisztelet, igehirdetés

(Káposzta Lajos, Győri Gábor, Kovács László)

2./Az új iskola ünnepélyes tanévnyitója:

Reményik S.: Templom és iskola (Józsa Mihály)

Esperesi bevezető és köszöntés (Ribár János)

A pedagógusok eskütétele

Tanévnyitó gondolatok (Jantos Istvánné igazgató)

Iskolások műsora

3./Közgyűlés

(levezeti Benkő Pál egyházközségi felügyelő)

Iskolatörténet (Musztafáné Horváth Györgyi)

Köszöntések

Himnusz